

[Drachmann.]

tagelse af den allersnævreste Valgkredsinteresse syntes han altsaa, at det hele var udmærket, og han sluttede sig til det Haab, som ogsaa er Udenrigsministerens, at det, vi kæmper mod, og det, vi sidder i, maa være noget forbigaaende, og derfor ordner det hele sig nok, bare vi vil være rolige og tilfredse og saa i øvrigt stole paa, at Heldet ogsaa vil følge os denne Gang.

Det ærede Medlem sluttede sig her til Udenrigsministerens baade Lyssyn og Hævdelse af, saaledes som Ministeren hævdede det i Gaar, at vi ikke var blevet behandlet værre end andre. Den Udtalelse vil jeg gerne komme tilbage til, fordi jeg finder, den ikke bør staa uimodsiget og ubelyst. Det forekommer mig uheldigt, at den ansvarlige Udenrigsminister kan fremsætte saadant noget i den danske Rigsdag, thi det undergraver vor Evne til at protestere mod de Overgreb, der faktisk finder Sted overfor Danmark snart sagt fra alle Sider.

For at belyse denne Paastand, som nu ogsaa Socialdemokratiets Ordfører gør til sin, at vi maaske nok var blevet lidt ilde behandlet rundt omkring, men at de Udtalelser, jeg havde brugt om at blive hundset og sjoflet og skudt til Side, var langt overdrevne, og at vi i Virkeligheden ikke var blevet behandlet anderledes, end de andre behandler hinanden indbyrdes, for at belyse dette vil jeg gerne give Oplysninger om Fortoldningen af f. Eks. det danske Smør i Tyskland igennem 1932. Det er bekendt, at da vi ikke selv har en Handelspolitik, men har nøjedes med at være mestbegunstigede, har vi for Smørrets Vedkommende hængt paa Slæbetov af den finsk-tyske Handelstraktat, og for Kvægets Vedkommende af den svensk-tyske, og i begge Tilfælde er vi blevet drejet rigtig pæne smaa Knapper, og vi er kommet rigtig daarligt fra det i begge Tilfælde.

Hvis ærede Medlemmer ikke vil indrømme det, kan de læse det i deres egne Blade. Jeg har mange Udklip af „Politiken“, hvor der med mægtige Overskrifter staar: „Nye overraskende haarde Slag har ramt vor Landbrugseksport“, og „vore Interesser er atter krænket paa det groveste“.

Ser vi hen til Følgerne af den finsk-tyske Handelstraktat, hvor vi stode paa, at Finnerne vilde varetage vore Interesser og kæmpe rigtig godt for det danske Smør, da vi ikke selv ønskede at kæmpe for det, navnlig ikke gjorde os den Ulejlighed, saa var Resultatet gennem 1931 og 1932, saa længe den Traktat bestod — jeg vil gerne her indskyde, at Forholdet er ophævet nu —, at Danmark paa sin Smørimport, til Tysk-

land var belastet med en gennemsnitlig Toldafgift pr. 100 kg af 127 Reichsmark, Sverige slap med 99, Holland med 84, Letland med 79, Lithauen, Østrig og Ungarn med 50. Hvis det ikke er at blive forskelligt behandlet, saa ved jeg ikke, hvad det er. Men hvis det er saaledes, at den danske Regering og de danske Regeringspartier — efterhaanden er der jo kommet 3 i Stedet for 2 — er tilfredse med dette, er det selvfølgelig Stedet her at proklamere det, men saa tror jeg heller aldrig, vi vil opleve, at Udlandet tager vore Protester til Følge.

Derfor tror jeg, at man ved den forfærdelige Istemmelse af Tilfredshed over hele den Politik, man vil slutte op om — i Stedet for at anerkende, at vi har haft Ret, ikke for at glæde os, men for at sige, at Verden er nu en Gang gaaet i den skæve og uheldige Retning —, forsvarer et System, som ikke kan forsvares, og som vore Repræsentanter ude omkring daglig har til Opgave at indstille sig imod, at bekæmpe med de Argumenter, som Udenrigsministeriet — det maa jeg indrømme — teoretisk set uhyre dygtigt giver dem i Hænde. Men den danske Regering og Rigsdag staar altsaa i det danske Folketing og siger: Det er egentlig udmærket alt sammen, som det er. Det er denne underlige Trods, som kommer op i Regeringspartierne, som jeg synes er saa umaadelig skadelig, ikke alene for Udviklingen, men for Landets Situation i Øjeblikket.

Den fuldkomne Hulhed, som selvfølgelig og nødvendigvis maatte være, jeg vil ikke sige bag, men under det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussens Standpunkt — for det var i sig selv et umuligt Standpunkt —, blev ogsaa belyst af de efterfølgende Bemærkninger, det ærede Medlem gjorde. Efter først at have gjort sig efter Omstændighederne lystig over mig og have kritiseret os og sagt, at det var saa godt alt sammen, som det kunde være — under denne Regering; det sidste tilføjede han dog ikke, det er min Tilføjelse —, kom han alligevel lidt ind paa Realiteterne og beskæftigede sig lidt med Livets Alvor, ikke alene hvad de bornholmske Fiskeinteresser angik, men ogsaa mere i Almindelighed, idet han til sidst ikke vilde benægte, at det maaske var muligt med den Udvikling, der nu en Gang forelaa, at vi blev tvunget ind i Drøftelser — saaledes sagde det ærede Medlem det ordret — om Kontingenter, Præferencer, ja endog om Told.

Men hvorfor saa tage det paa den Maade, som Regeringspartierne har valgt at tage hele denne Sag paa i Dag? Hvorfor saa ikke i Tide indrette sig efter de nye